

Вече беше късно и из къщата не се чуваха шумове. Аз отидох до банята, за да се освежа след днешния напрегнат ден. На връщане срещнах Миро, който още не си беше легнал.

- Мислех, че си заспал – казах аз.

- Нещо не мога да заспя – отвърна той. - Емоциите днес, а особено тази вечер, за мен бяха прекалено изтощаващи, че не мога да се успокоя.

- Сигурно през тези няколко дни ти се е събрало доста – предположих аз.

- Доколкото знам, и на теб – засмя се Миро.

- Пак стигаме до уж случайните съвпадения – погледнах го аз.

- И ти ли мислиш за това? - Миро стана сериозен. - Доста объркано ми е все още всичко в главата, но смятам, че лека-полека ще ми се подреди.

- Най-объркващо е с тези различни измерения и времена – казах аз. - Как може нещо, което се е случило тези дни, да бъде описано преди хиляда години?

- Да – кимна Миро, - но едва ли мога сега да си отговоря на този въпрос, а и на много други. За съжаление, не знам тукашния език. Не мога да търся в мрежата им. А и да можех, това е доста трудна работа. Трябва да знаеш какво да търсиш. Аз в Интернет се изгубвам, какво остава за мрежи на по хиляда години.

- Така е – съгласих се аз. - Утре е нов ден.

- И живота тече – добави Миро.

- Няма болка и мъка, които да не минат... - завърших аз стиха от известна песен.

- А-ха – усмихна се Миро, - и ти я знаеш.

- Нали и аз съм бил млад – опитах се да се

оправдая.

- Е – въздъхна Миро, - никой не е идеален.

След това се прибрахме в стаите си.

Когато се приготвих да си легна, в далечината чух звуци от музика. Вслушах се и предположих, че е от парка. Може би на сцената продължаваха представленията.

Приближих се до прозореца, за да го отворя, но не можах веднага да открия как. След малко се сетих, че може би от таблета на стената се командваше и отварянето на прозореца. Малко се порових из менюто и открих една точка с изображение, напомнящо прозорец. Избрах тази точка и на екрана се показва прозорче за управление на степента на отваряне на прозореца. Отначало изпробвах да се отвори малко, докато не го отворих широко. Звукът от парка вече се чуваше доста по-ясно. Музиката беше съпровод на вокално изпълнение. Инструментите звучаха доста познато, земно. Бих казал, че е рок група. Ритъмът се ускори и потвърди предположението ми. Чувах се гласовете и на публиката. Мелодията ми се стори позната. Вслушах се, но не можах да се сетя. Все пак, нещо започна да ме гложди. Откъде тук позната музика?

Реших да проверя тази работа и се облякох отново. Леа вече беше заспала, затова затворих прозореца, за да не се събуди от шума, и излязох. Във фойайето на първия етаж срещнах Елма.

- Не можеш да заспиш ли? - попита ме тя.

- Чух в парка нещо познато – казах аз. - Отивам да проверя какво става.

- За музиката ли говориш? - погледна ме с интерес Елма. - На мен пък не ми е позната.

- Няма значение – махнах с ръка аз, - отивам да видя.

Елма вдигна рамене и каза:

- Вратата няма да я заключвам, като се върнеш да не се чудиш.

Кимнах и се забързах към парка.

Докато се приближавах, звученето ставаше все по-ясно и по-близко, в буквален и в преносен смисъл. Върна ме във времето преди двайсет и пет години, когато все още ходех на рок концерти, без значение дали свиреха известни или току-що появили се групи. Изпълни ме усещане, което не бях изпитвал години наред. Това беше спомен за младостта, за едно друго време, в което бяхме изпълнени с надежди, пориви и ентузиазъм. Не подозирахме, че светът, който смятахме свой, всъщност се ръководи от тъмни интереси.

Вече бях съвсем близо до парка. Изпълнението, което чувах, беше явно към края си. И наистина, когато навлязох сред публиката, инструментите замлъкнаха. От сцената чух глас, който ми се стори до болка познат:

- И накрая ще ви изпълним една от нашите любими песни от миналото. Музиката е на Алек.

- А текстът е на Здравко – чух друг глас, който също ми се стори познат.

Началните акорди ме грабнаха и запратиха отново в миналото.

- Парче от лунна светлина... в прозореца ми светна – чух познатия глас.

Това беше невероятно! Какво ставаше? Огледах се. Около мен бяха предимно младежи, които явно не бяха само местни, защото говореха помежду си на български. Някои си разменяха фрази на дохрон и това ме върна към реалността. В Хронда имаше много пришълци, така че не беше толкова странно, че се говореше на български.

Звученето на песента вече ми беше напълно познато. Разбира се, беше далеч по-рутинно от някога. Младежкият плам беше поизгаснал, но все пак оставаше достатъчно силен. Нямах обаче обяснение, как групата, която се беше разпаднала отдавна, се беше появила в Хронда.

Започнах да си пробивам път към сцената, за да видя по-отблизо изпълнителите. Беше трудно, защото всички се бяха вживели в изпълнението и изобщо не забелязваха нищо около себе си. Времето летеше и заедно с него и песента. Успях да стигна до сцената, когато чух последните думи, преди финала:

- Тя беше тук, но отлетя... Не мога да я върна...

Публиката ревеше от възторг. За жители на Хронда това беше доста странно.

Вече бях пред самата сцена и ръкомахам към Здравко и Алек. Те не ме забелязваха, защото всички около мен бяха вдигнали ръце, имитирайки древния поздрав на Хронда.

Публиката беше като развълнувано море. Шумът, който вдигаше, беше все по-нетърпим. Виковете бяха неразбираеми – смесица между български и дохрон. Вече не знаех какво ще стане.

В този момент Алек вдигна ръка и публиката стихна като отсечена.

- Радвам се, че тази вечер в Хронда срещнахме толкова запалени почитатели – каза той. - Голяма чест е да свириш в друго измерение, но още по-голяма е, когато публиката те подкрепя.

И отново започна „Лунна светлина“. Изпълнението на бис сякаш беше още по-вдъхновено и автентично. Сякаш наистина се бях върнал в онова време преди двайсет

и пет години, в едно квартално читалище.

Как бяха се озовали тук?

- Сигурно се питаш как са попаднали тук? - чух през финалния инструментал един женски глас до мен.

Обърнах се и видях Дахра.

- Да – потвърдих аз. - Добър въпрос.

- Ами трябва да ги питаш – подкани ме тя.

- Точно това имам намерение да направя – отвърнах аз. - А ти защо си тук?

- Звученето ми се стори много странно и привлекателно – обясни ми Дахра. - Не можах да устоя. Мисля, че не беше само от любопитство.

Изпълнението завърши, но и този път шумът от публиката беше страхотен, сякаш се намирах на стадион след вкаран гол.

Групата обаче беше уморена, защото членовете ѝ започнаха да оставят инструментите си в знак, че са до тук.

- Благодаря, благодаря на всички – извика Здравко.

- Бяхте страхотни! Страхотна публика! - извика

Алек.

Аз, разбира се, продължих да им правя знаци, за да ме забележат.

- Искаш да те забележат ли – извика в ухото ми

Дахра.

Аз кимнах и тя ми извика пак:

- Давай заедно!

- Какво? - не разбрах аз.

- Ще махаме по различен начин! - Дахра ми показва движения, подобни на гимнастически, но бяха чести и резки, с което се отличаваха от древния поздрав.

След две-три минути множеството около нас възприе този начин на вдигане на ръцете и това насочи

вниманието на групата.

В един момент Здравко ме забеляза и изражението му показва повече от изненада. Той се придвижи към ръба на сцената и се наведе към мен.

- Как попадна тук? - извика той.

- А ти? - отвърнах по същия начин и аз.

- Случайно – дочух аз сред рева на публиката. - Не знам... как... да се измъкнем...

Усетих, че Дахра ме побутва. Обърнах се към нея. Тя държеше таблета си.

- Ще се телепортираме – извика тя. - Трябва да се качим на сцената.

Бързо я повдигнах на сцената и аз скочих след нея.

- Всички да се хванем за ръце – изкрещя Дахра.

Бързо се хванахме един за друг, като Дахра последна стисна дясната ми ръка и, преди да пусне таблета си в чантата, докосна една точка от меню. След това се огледах и видях, че се намираме в двора на госпожа Хронхра.

- Хей! - извика Здравко. - Какво става тук?!

- Там беше много шумно – казах аз. - Не можем да си кажем думата.

- Чакай, чакай – не разбираше Здравко. - Какви са тези номера?

- Нали знаеш, че си в друго измерение? - попитах го аз.

- Да – кимна той, - така поне ни казаха.

- Кой ви каза? - погледнах го изпитателно аз.

- Някакъв образ – обясни Здравко. - Беше онази вечер в клуба. Разприказвахме се. Разбра, че съм свирил със „Стимулус“. Пуснах му няколко записа и той ме попита, дали не искам да участвам в най-върховния

концерт. Отначало не се съгласих. Той обаче ми обясни, че няма да е във Варна, че публиката е неизкушена от музика, и изобщо, че няма да съжалявам.

Тук Здравко въздъхна и се огледа.

- Обаче, не мога да схвана какво стана – продължи той. - Оня ми каза, че щяло да бъде в друго измерение, а аз изобщо не се замислих. Сметнах го за някакъв рекламен лаф, или че може да е пред някое дивашко племе, което досега не е слушало такава музика. Когато тръгнахме обаче, оня ни кара към някакво дере извън Варна. Викам му, къде ни караш, той – спокойно! Стоварихме оборудването напред гората. Почнах да се безпокоя. Оня вика – спокойно! Спокойно, спокойно, ама в тоя пущинак... После ни вика – ще минаваме отгук, виждате ли онова прекършеното дърво? Викаме, да. След като минете оттам, ще се намерите в друго измерение, вика оня. Какво друго измерение бе, човек? Спокойно – вика оня. Грабваме багажа и тръгваме. Изведнъж всичко ми се завърта и се намирам на някакъв тротоар. Оня ми се обажда по джиесема и вика: ще дойде кола да ви вземе. И наистина, дойде един бус, натовари ни някакъв, който дума български не знаеше. А ние, шаш. Тея небостъргачи направо ми взеха акъла. На брега се качихме на едно корабче, което ни докара до този остров. След това – концерта. Виждаш как завърши.

- И тоя образ, дето ви прати тук, как се казва? - попитах аз.

- Нещо като Марко Тотев – отговори Здравко.

